

PÁLOS ROZITA VERSEI

N e h é z

emlékeim virágzó liliomok
színük
húsba égetett fehér

jelenidőm hamujába roskadva
kérdeszlek

Anyám
miért iparkodtál úgy a halállal
miért volt annyira terhed a gond
mit okoztál

árvaországod én
itt maradtam

szenvedésre kitalált szárnyaid
nem találom
se a jónyelű kiskapádat

Anyám
nehéz
e felravatalozott létezés
nehéz

Anyám tavaszban üldögél

trónuson ülsz: a kis-széken

öledben szalmakosárnyi
színarany pihe-pamacs
7 ruca fürdők a napban

fagyökér ujjakkal simogatod
a megszületettség meleg titkát

a lepkeszárny ütötte lég
violák egébe kóstolt
hogy boldoggá avasson téged

tündöklő lelkiismeretruháért
amit szemed meleg havában kimostál

ünneplős mindörökre

Mostanában

a holtak hófehér hiánya
az élők imába göngyölt hiánya
egyre növekszik

valami kozmikus seben keresztül
átfúrva a napszakokat
az évszakokat
felfedezni

az eloldott zúrzavar mélypontján
a csend és hallgatás
teremtő fúzióját

melynek fényében felragyog
a szeretettől ünnepi sereg
tűzben játszó hárfásaival

Reggeltől — estig

bárhova lépek
mint azok a régi képek
rámnéznek
mulasztásom kínzó képletei

a megoldás kövekké törve
reményem akár a pelyva
könnyörgésem akár a füst

menekülőben
az élet és halál súlyaitól
rettegek

a szegények nyomorától
a gazdagok nyomorától
a rabok nyomorától
a száműzöttek nyomorától

az öregek nyomorától
a betegek nyomorától
az elhagyottak nyomorától

a hitetlenek nyomorától
a hívők nyomorától
olts el engem ég
ha nem könyörülsz rajtam olyannyira
hogy ne féljek lábam elvesztésétől
kezem elvesztésétől
szemem elvesztésétől
időm elvesztésétől
az emberek elvesztésétől
a magam elvesztésétől

a műszakok tizenhat órái alatt